

lyde saaledes: „En saadan Nedsættelse af Erhvervsøvnene foreligger, naar den paagældende ikke længere er i Stand til ved en til hans Kræfter og Færdigheder svarende Beskæftigelse, der under billigt Hensyn til hans Uddannelse og tidligere Virksomhed kan forlanges af ham, at erhverve en Trediedel af det, som legemlig og aandelig sunde Personer med lignende Uddannelse og i samme Egn plejer at fortjene ved Arbejde.“ Det er utvivlsomt et Fremskridt og ikke mindst en Lettelse for den Invalidforsikringsret, som skal bedømme Tilfældene, at der foreligger en saadan detailleret Definition af Begrebet Invaliditet.

Ved Ændringsforslag Nr. 5 vil man imødekomme et Ønske, som efter Udvalgets Mening med god Grund er fremsat, om, at Arbejdsgiverne, som jo er pligtige at give deres Bidrag til Invalidforsikringsfonden, ogsaa faar deres Repræsentant i Invalidforsikringsretten. Man har derfor udvidet Medlemsantallet fra 4 til 5. Ligeledes har man indføjet den Ændring, at for de 2 Medlemmer, der, om jeg saa maa sige, repræsenterer de forsikrede, og som derfor skal være saaledes stillede, at de kan være ubemidlede Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse, skal denne Berettigelse til at være Medlem ikke ophøre, fordi de muligvis ved det dem tilstaaede Honorar skulde blive saaledes økonomisk stillede, at denne Ubemidlethed ophører. Det er blot det, man har villet tilsigte med Ændringen af andet Stykke, at de paagældende selvfølgelig ikke skal udtræde af Forsikringsretten, umiddelbart efter at de er kommet ind, fordi deres Honorar gør dem bemidlede i Sygekasselovens Betydning af Ordet.

Ved Ændringsforslag Nr. 6 fastslaaes, at Specialister, som Invalidforsikringsretten kan tilkalde i givet Tilfælde, ikke skal være stemmeberettigede Medlemmer af Invalidforsikringsretten, men kun raadgivende. Udvalget mener, det vil være bedst i alle Henseender. De, som sluttelig skal stemme i Invalidforsikringsretten, bør sikkert være de Medlemmer, som sidder der til Stadighed og følger en Sag fra Begyndelse til Slutning; en Specialist, som paa et eller andet Stadium af Sagen tilkaldes for at afgive en ganske speciel Erklæring om et ganske specielt Tilfælde af Invaliditet, er selv bedst tjent med at afgive denne Erklæring som raadgivende og ikke som stemmeberettiget Medlem.

Et for Sygekasserne betydningsfuldt Ændringsforslag, som Udvalget er enedes om, og som det i høj Grad paaskønner, at

Indenrigsministeren har tiltraadt, er den Bestemmelse, at Opkrævningsgebyret, som Sygekasserne modtager, fordi de overtager den betydelige administrative Opgave at opkræve Præmierne og udbetale Renterne og dermed skaffer Statskassen en anelig Besparelse, forhøjes fra 2 pCt. til 5 pCt.

Der er endnu kun enkelte Ændringsforslag af noget mere vidtrækkende Betydning, som jeg skal ofre nogle faa Ord paa. Det er først Ændringsforslag Nr. 3, som hænger sammen med Ændringsforslag Nr. 4. Der staar i Betænkningen, at Ændringsforslaget er stillet af Indenrigsministeren og tiltraadt af Udvalget; men det vilde maaske have været rigtigere — jeg indrømmer, at jeg her som Ordfører vist har begaaet en lille Fejl — at sige: stillet af Udvalget og tiltraadt af Indenrigsministeren.

Forholdet var ingenlunde saaledes, at der ikke var god Overensstemmelse mellem Ministeren og Udvalget om, at hvis Udvalget naaede til Enighed paa dette Omraade, vilde Ministeren tiltræde det her foreslaaede; men som hele Sagen forløb, indrømmer jeg, at den anden Udtryksmaade havde været den korrekteste. Det er den Ændring, som forandrer Lovforslagets Bestemmelse om, at saafremt Invalidforsikringsfondens Midler ikke skulde strække til med de her foreslaaede Bidrag fra de forsikrede og fra Arbejdsgiverne tilligemed de tilsvarende Ydelser fra Stat og Kommune, saaledes at det blev nødvendigt at forhøje Bidragene fra Stat og Kommune, skulde der finde en tilsvarende Forhøjelse af Præmierne Sted. Dette har man fra visse Sider i Udvalget ønsket at komme bort fra, idet man har ment, at de forsikrede skulde have Sikkerhed for, hvad de fremtidig kommer til at yde. Og skønt man fra Venstres og konservativ Side — efter min Mening med god Grund — har hævdet, at det rent forsikringsmæssigt var rigtigt, ligesom det var naturligt og forsvarligt, at en Forøgelse af Udgifterne for den ene Part maatte medføre en Forøgelse ogsaa for den anden Part, har man dog ment at burde vise Imødekommenhed paa dette Punkt, hvis der kunde naas fuld Enighed i Udvalget.

Til Gengæld har Venstres og Konservative saa opnaaet Imødekommenhed fra de andre Partiers Side paa et andet Punkt, en Imødekommenhed, som vi sætter megen Pris paa, idet man fra denne Side er gaaet med til, at Invalidforsikringspræmien vokser noget, naar de paagældende indtræder i Sygekasserne i en højere Alder. Rent forsikringsmæssigt set var det selvfølgelig ikke forsvarligt at lade alle betale samme Beløb